

↑ ဘုမ္မာဝတ်စာပေ

မင်းသိင်္ခ

ပစ္ဆိမ္မာဒိမ္မိ

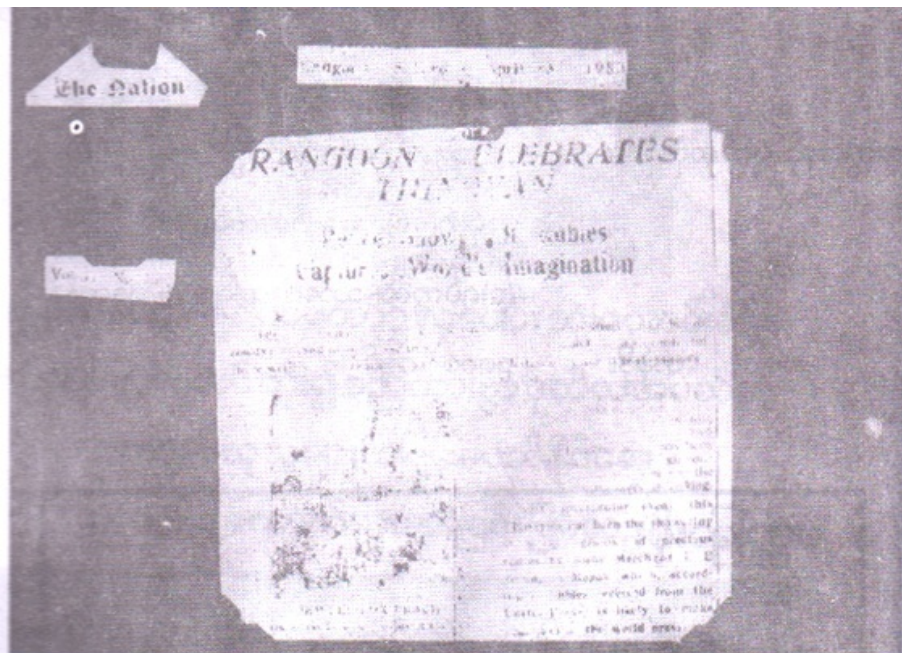
ပစ္ဆိမ္မာဒိမ္မိ

၇၈၆

ရွှေတိဂုံဘုရားရင်ပြင်တော်၌ လူပေါင်း သုံးသောင်းခန့်
ဝက်ဝက်ကွဲအောင် တိုး၍ စည်ကားစွာ ဒုတိယအပတ်မှာ
ကောက်ယူသူများသဖြင့် မပတ်နိုင်ချေ။
သုံးရက်မျှ ကောက်ယူနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ အတွင်း

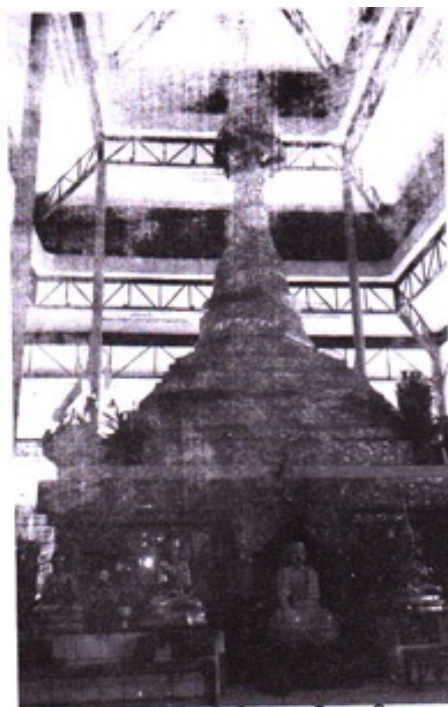
အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော “နေရှင်း” သတင်းစာ၌
ပတ္တမြားမိုးများ ကြွနေပုံကို ရေးသားဖော်ပြထားပုံ

မလ္လာကုန်းဘူတာရုံနှင့် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်လူကူးတံတား

ယခုမလ္လာကုန်းဘူတာရုံ

မလ္လကုန်းဘူတာအနီးရှိ အောင်တော်မူစေတီတော်
မြို့ပတ်လမ်းနှင့် မလ္လကုန်းလမ်းထိပ်အနီးရှိ ဘုရား

ယခင် ရေသိမ်တော်
(ယခု ဘုရားတည်နေရာဘေးရှိ ရေသိမ်တော်)

ထိုသူတစ်ယောက်အကြောင်း

တစ်ခါ ကျွန်ုပ်အား မွေးဖွားရာ၊ ကြီးပြင်းနေထိုင်ရာဖြစ်သည့် ရန်ကုန်မြို့၊ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်ရှိ မလ္လကုန်းဆိုသော ဘူတာရုံကလေး နီး၌ ဇရပ်ကလေးတစ်လုံး တည်ရှိ၏။ ထိုဇရပ်ကလေးထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့သော ကိုမှတ်ကြီး ဆိုသော လူတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးသည်။

သူသည် စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့သူဖြစ်၏။ ထို့အတူ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် သံယောဇဉ် မထားတတ်သူဖြစ်၏။ ထို့အတူ သံယောဇဉ်လွန်စွာ ကြီးမားသူလည်းဖြစ်၏။ သူသည် လွန်စွာမှ ရက်စက်တတ်၏။ ထို့အတူ လွန်စွာမှလည်း ကြင်နာသနားတတ်၏။ သူ၏ ဘဝသည် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ ကောင်း၏။ ထို့အတူ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲဖွယ်ရာလည်းကောင်း၏။ သူ၏ လုပ်ရပ်များသည် အားကျအတုယူဖွယ်ကောင်း၏။ ထို့အတူ အားကျဖွယ်၊ အတုယူဖွယ်ရာလည်း မကောင်းပေ။ သူသည် လမ်းများပေါ်၌ အချိန်ပြည့် လျှောက်သွားနေခဲ့၏။ ထို့အတူ တစ်နေရာတည်း၌ အချိန်အကြာကြီး ထိုင်နေခဲ့၏။ သူ၏ လုပ်ရပ်သည် မှန်ပါသည်ဟု ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မပြောလိုပေ။ ထို့အတူ သူ၏ လုပ်ရပ်များသည် မှားပါပေသည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မပြောဝံ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်သဘာဝအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြုမူလှုပ်ရှားမှုအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိုဆန်းကြယ်လှသော ကိုမှတ်ကြီး ဆိုသည့် ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ရပ်တည်းနေခဲ့ဖူးသော ထိုလူထူးဆန်းကြီး၏ အကြောင်းကို စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးသားဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသည်ပင် ရသကိုးပါး ပြွမ်းတီးသော ပတ္တမြားမိုး ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပေတော့သည်တကား။

ရုံပိုင်နှင့် အရူး

(၁၉၄၇ - ခုနှစ်လောက်ကဖြစ်၏။) တစ်နေ့သ၌ မလွှဲကုန်းဘူတာရုံမှ ရုံပိုင်မောင်မှတ်ကြီးသည် သင်္ကန်းကျွန်းသို့ လိုက်ပါမည့် ခရီးသည်များ အတွက် လက်မှတ်ရောင်းချနေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် လက်မှတ် ဝယ်သူများအား တိုးဝှေ့၍ ...

“ရုံပိုင်ကြီး ... ရုံပိုင်ကြီး ဒါဟာ ဘာရုံလဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်မှတ်ကြီးက ...

“ဘူတာရုံပေါ့ ငါ့လူရ”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလေသည်။ ထိုအခါ ထိုသူက ...

“အဲဒါမေးမလို့ပါ။ အင်္ဂလိပ်လိုက ‘စတေရှင်’ လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒါကို ဘူတာရုံလို့ ဘာလို့ အနက်ပေးရတာတုန်း၊ ဘူတာ ဆိုတာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘူတက လာတာလား၊ ဘူတဆိုရင်တော့ အခြေခံဓာတ် ကြီးတွေပဲ၊ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော ပေါ့ဗျ။ အဲဒါ ဘူတဓာတ် တွေပဲ၊ ဘူတာဓာတ်တွေကို အကြောင်းပြုပြီး ဘူတာလို့ ခေါ်တာလား။ စတေရှင်ဆိုတာ ဌာနလို့ပဲ အနက်ဖွင့်လိမ့်မယ်။ အဲဒါကို ဘူတာလို့ အနက် ဖွင့်တာ ဘယ်သူက ဖွင့်တာတုန်း၊ ဘူတာဆိုရင်တော့ ကုလားလို့ အဘိုး အိုကို ပြောတာ၊ မီးရထားလက်မှတ်ရုံပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘူတာရုံလို့ ခေါ် မှာတုန်း ဘူတာဝါဟာနု ခေါ်တဲ့ ဓာတ်ကြီးယန္တရား အတတ်တွေထား

တဲ့ ရုံမို့လို့လား၊ လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့စကားပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး ရှင်းလင်းစမ်းပါဦး ရုံပိုင်ရဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုသူသည် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ အယ်ပယ်ကားတိုက်ပုံ အနက်ကို ဝတ်ထား၏။ ဆံပင်ကိုလည်း သပ်ရပ်စွာဖြီးထား၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် ထိုသူကြောင့် ကသိကအောက် လွန်စွာ ဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး၊ အဲဒါတွေ ကျုပ်မသိပါဘူးဗျာ၊ မကျေနပ်ရင် တော့ မီးရထားမင်းကြီးကို သွားမေး၊ ကျုပ်လက်မှတ်ရောင်းရဦးမယ်၊ ရထားလာတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက . . .

“ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်မေးတာ ဖြေစမ်းပါဦး၊ ဒါဘာလဲဆိုတော့ မီးရထား ဥဩသံဟာ သိပ်ပြီး ကျယ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မကြိုက်ပါဘူး”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မီးရထားရုံပိုင် မောင်မှတ်ကြီးက . .

.

“ဒီလိုရှိပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ အဲဒီလိုကျယ်မှ ရှောင်တဲ့လူက ရှောင်နိုင်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လက်မှတ်ဝယ်မည့် မိန်းမတစ်ဦးက . . .

“ဪ . . . မီးရထားရုံပိုင် ကလဲခက်တော့တာပဲ၊ အရူးကို ဧည့်ထောက်ခံပြီး ပြောနေပြန်ပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မှတ်ကြီးက . . .

“ဘယ့်နှယ် သူများကို အရူးလို့ သွားပြောနေတာတုန်း”

ဟု အော်ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက . . .

“ရှင်က အပေါ်ကို ဂရုစိုက်နေတာကိုး၊ သူ့အောက်ကိုလဲ ငဲ့ကြည့်စမ်း

ပါဦး၊ ပုဆိုးတောင်မပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မှတ်ကြီးက ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုသူသည် ရှုပ်ဖြူကို ဝတ်ထား၏။ အယ်လ်ပတ်ကားတိုက်ပုံကို အပေါ်ထပ်မှ ထပ်၍ ဝတ်ထား၏။ ခေါင်းကို သေသပ်စွာ ဖြီးထား၏။ သို့ရာတွင် လုံချည်ကား မပါပေ။ ထိုအခါကျမှပင် မောင်မှတ်ကြီးက အရူးမှန်းသိသွားလေ တော့၏။ ထို့ကြောင့်

“ဟေ့လူ . . . သွား . . . သွား”

ဟု မောင်းထုတ်လေတော့၏။ ထိုသို့ မောင်းထုတ်သော်လည်း ထို အရူးက . . .

“ငါ့ကို မောင်းထုတ်တဲ့အတွက် အလုပ်ပြုတ်တော့မယ်၊ ငွေတွေကွာ ပြီး အလုပ်ပြုတ်ပါစေ”

ဟု ပြော၏။

ထို့နောက် ၎င်းအား အရူးဟုစ၍ ပြောသောမိန်းမကို . . .

“နင်ကလဲ နင်နဲ့မဆိုင်ဘဲနဲ့ ဝင်ပြီးပြောတာကိုး၊ အဲဒီတော့ နင့်ကို ဆုပေးရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဖက်၍ နမ်းလေတော့၏။ ထိုမိန်းမက . . .

“အို . . . ဟင် . . .”

ဟု ဆိုကာ ရုန်းလေ၏။ သို့သော် ရုန်း၍မရပေ။ မောင်မှတ်ကြီးက လည်း အကူအညီပေးလို၏။ သို့သော် သံဆန်ကာ ကာထားသောကြောင့် ကူညီ၍မရပေ။ ဘူတာရုံတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား၏။ အရူး သည် ထိုမိန်းမအား နမ်းပြီးနောက် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ထွက်သွားလေ

တော့၏။

ထိုသို့ ထွက်သွားရင်း . . .

“ဪ . . . လူတွေ . . .၊ လူတွေ၊ တယ်ခက်ပါလား အရူးနမ်းတာများ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ဝိုင်းအုံလာတယ်”

ဟု ပြောသွားလေ၏။

အရူးအနမ်းခံရသော မိန်းကလေးမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ် ကျော်ခန့်သာ ရှိသေးသော မိန်းမပျိုကလေးဖြစ်၏။ သူမသည် ရှက်လွန်းလို့ ငိုနေ၏။ လက်မှတ်ကိုလည်း မဝယ်ဖြစ်တော့ပေ။ ထိုအချိန်မှာပင် သင်္ကန်းကျွန်းသို့ သွားမည့် လော်ကယ်ရထားဆိုက်လာ၏။ ခရီးသည်များသည် ရထားဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားပြီးလျှင် တက်ကြ၏။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ရထားပေါ်သို့မတက်ဘဲ ငိုမြဲငိုနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရုံပိုင်မောင်မှတ်ကြီးမှာလည်း မနေသာတော့ဘဲ ထိုမိန်းကလေးအား ချောရလေတော့၏။

“ဟဲ့ မိန်းကလေး၊ မင်းကို မကြာခဏ ငါမြင်ဖူးပါတယ်၊ ဒီအနားကပဲ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ဒီမလွကုန်းလမ်းထဲမှာပဲ နေတာပါ၊ သင်္ကန်းကျွန်းက အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ဆီ ခဏသွားမလို့၊ အခုတော့ မသွားတော့ပါဘူး”

ဟု ဆိုကာ ငိုပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မီးရထားရုံပိုင် မောင်မှတ်ကြီးက .

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မေးရာ မိန်းကလေးက

“ကျွန်မနာမည် အိမ်မြလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလျှင် မောင်မှတ်ကြီးက . . .

“အိမ်မြဆိုပြီး အိမ်မြဘဲ လမ်းထွက်လို့ သည်လိုဖြစ်တာ၊ လာ အိမ် ပြန်မယ်”

၎င်း၏ ဘူတာရုံအား အလံချိုးသော တန်ဘီ ဆိုသည့် ကုလားနှင့် အပ်နှံကာ ရုံပိုင်သည် ဆိုက်ကားတစ်စီးကိုငှား၏။ မအိမ်မြကို ဆိုက်ကားနှင့်တင်ကာ အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်၍ ပို့လေတော့၏။ အိမ် သို့ရောက်သောအခါ၌ မအိမ်မြ၏ မိခင်ကြီးက . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေး၏။ မအိမ်မြက တရုတ်ရုတ် ငိုကြွေးကာ ‘နှပ်သံနှော’ ၍ ပြော ပြလေတော့၏။

ထိုသို့ ပြောပြရာ မအိမ်မြ၏မိခင်သည် မောင်မှတ်ကြီးအား မီးရထား ရုံပိုင်မှန်းသိသွား၏။ ထိုအခါ . . .

“ဟဲ့ . . . မအိမ်မြရယ်၊ ရုံပိုင်ကြီးကို အားနာစရာ၊ ကာဖီရည်လေး ဘာလေး တိုက်ပါဦး၊ လမ်းထိပ်က ခူလာများ ကုလားဆိုင်က ပလိန်းကိတ်လေး ဘာလေး ဝယ်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ရေနံဆီရောင်းတဲ့ ကိုဖူး ညို အိမ်ဘေးက ကုန်စုံဆိုင်မှာ မြင်းတံဆိပ် ပိုလိုရှိတယ်၊ နှစ်လိပ် လောက်ဝယ်ခဲ့ပါဦး”

ဟု ပြော၏။ ရုံပိုင်မောင်မှတ်ကြီးက ပါးစပ်မှာ . . .

“နေပါစေ အဒေါ်ရယ်၊ နေပါစေ အဒေါ်ရယ်”

ဟု ပြောသော်လည်း ဖင်ကိုမူ လုံးဝမရွံ့ဘဲ ထိုင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မအိမ်မြဲသည် မျက်ရည်စကို အမြန်သုတ်၍ ချိုင့်ကလေးခွဲကာ ကာဖီ ရည်ဝယ်ရန် ထွက်သွားလေတော့၏။ များမကြာမီ၌ ကုလားဆိုင်မှ ကာဖီရည် တစ်ခွက်ကို ချိုင့်ဖြင့်ထည့်လာ၏။ ထို့ပြင် ပလိန်းကိတ်ပါးပါး တစ်ချပ်နှင့် ပိုလိုစီးကရက်နှစ်လိပ်ကို သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ထုတ်၍ ပြန်လာလေတော့၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ကိုင်းကျိုင်း၍ ကြေး (ရိုး) များ တက်နေသော ပန်းကန်လုံးကို သွားပွတ်တံ အကျိုးကလေးဖြင့် ကပျာက ရာ ပွတ်တိုက်ဆေးကြောကာ ကာဖီကို ထည့်လိုက်၏။

ပလိန်းကိတ်ကိုမူ ထည့်ရန် ပန်းကန်သေးသေး မရှိသဖြင့် ထမင်းစားပန်းကန်ဖြင့် ထည့်လာခဲ့ရာ ပန်းကန်က လွန်စွာကြီးပြီး မုန့်လေးတစ်ချပ်တည်း ထည့်လာခဲ့သဖြင့် ရုံပိုင်မောင်မှတ်ကြီးက ...

“ပန်းကန်က အကြီးကြီးဆိုတော့ မုန့်တွေအများကြီး စားရပြီမှတ်တာ မအိမ်မြဲရေ”

ဟု နောက်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ နောက်လိုက်ခြင်းကြောင့် မအိမ်မြဲသည် ရှက်သွားလေ၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် ပလိန်းကိတ်ကို မစား၊ ကော်ဖီကိုသာ သောက်၏။ ပြီးလျှင် ပိုလိုစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကောက်၍ ဖွာ၏။ ပြန်သောအခါ၌လည်း ကျန်သော စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကောက်၍ ဖွာသွားပြန်၏။ မအိမ်မြဲ၏ အမေကြီးကလည်း လာလည်ရန် မှာကြား၏။ မအိမ်မြဲကမူ မောင်မှတ်ကြီးအား အိမ်ဝသို့ လိုက်ပို့ရင်း ...

“ကိုမှတ်ကြီး အိမ်မြဲတို့အိမ်ကို လာလည်ပါနော်”

ဟု မတိုးမကျယ်လေးမှာ၏။ ထိုအခါ မောင်မှတ်ကြီးက ...

“ဟိုအရူးကို ခေါ်ပြီးလာရမှာလား”

ဟု နောက်လိုက်ရာ မအိမ်မြဲက

“ဖွ . . . ဖွ . . . လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်မှတ်ကြီးကလည်း ရယ်မော၍ ဘူတာရုံသို့ ပြန်လာလေ၏။ ဘူတာရုံသို့ ရောက်သောအခါ၌ အလံချိုးသော ကုလား တန်ဘီက . . .

“ဆရာ . . . ဟိုကောင်မလေး ငိုလို့ လိုက်ပို့တာလား၊ ဟိုမှာ ငိုနေပြန်ပြီ”

ဟု ဆိုကာ ဘူတာပလက်ဖောင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြ၏။

ဘူတာပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အဘွားကြီးတစ်ယောက်သည် ရထား ပေါ်တွင် ခါးပိုက်နှိုက်ခံရသောကြောင့် ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လူအများသည် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြ၏။

“တန်ဘီရယ် . . . ဘူတာမှာ လာပြီးငိုတဲ့လူ အားလုံးကိုတော့ ငါ ဘယ်လိုက်ပြီး ပို့နိုင်မလဲကွာ၊ အဲဒီလို လိုက်ပြီး ပို့ရမယ်ဆိုရင်လဲ ဘူတာရုံ အလုပ်ကို လုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ . . . ကဲ . . . သွား . . . သွား”

ဟု ဆိုကာ တန်ဘီအား အလံပြရန် သွားခိုင်းလေတော့၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် လက်မှတ်ရောင်းရင်း သီချင်းလေး တအေးအေး လုပ်နေလေတော့၏။ ၎င်းသီချင်းမှာ ‘မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်’ ဆိုသော သီချင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ကွမ်းခြံဘူတာသို့ သွားမည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးသည် လက်မှတ်လာ၍ ဝယ်သော်လည်း မောင်မှတ်ကြီးသည် မကြားဘဲ ရှိ၏။ သီချင်းဆိုမြဲ ဆိုလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ အဒေါ်ကြီးက . . .

“အမယ်လေးတော်၊ ရုံပိုင်ကလဲ ဆိုနေလိုက်တဲ့ သီချင်း၊ သီချင်းကလဲ

ရှေ့ကို မရောက်တော့ဘူး၊ ဒီအနားပဲ အပ်ကြောင်းထပ်နေတယ်၊ မြင်မြင် ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်တဲ့၊ ဘယ်သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်တာတုံး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရုံပိုင်မောင်မှတ်ကြီးသည် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရတော့၏။ ထိုအခါ မောင်မှတ်ကြီးက . . .

“ဒီလိုပါ အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီဘူတာရုံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းတာပေါ့။ အဲဒီတော့ သီချင်းကလေး ဘာလေး ဆိုမိတာပေါ့၊ အဲဒါကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ အဒေါ်ရယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အဒေါ်ကြီးက . . .

“အမယ် . . . ရုံပိုင်က ဘူတာရုံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ပျင်းလို့တဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းမနေရင် ဘယ်နှယောက်နေချင်လို့တုန်း၊ ဟို အရူးနမ်းတဲ့ ကောင်မလေး ခေါ်ထားပါလား၊ အဲဒီကောင်မလေး နာမည်က အိမ်မြဲတဲ့။ ဘူတာမှ ကွမ်းခြံဘူတာ လက်မှတ်တစ်စောင်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဒီအချိန်၌ ကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး လျှင်

“ရုံပိုင်ကြီး . . . ရုံပိုင်ကြီး၊ ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ရုံပိုင်မောင်မှတ်ကြီးက . . .

“မင်းတို့ မလွှဲကုန်း လမ်းတစ်လမ်းလုံး ငါ့ဘူတာရုံမှာ လာပြီး နာရီ မေးကြတယ်၊ နာရီလေးတစ်လုံး စုပေါင်းပြီး ဝယ်ထားပါလားကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုကလေးက . . .

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ရုံပိုင်ကြီးရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်တို့အဖေ မြင်းပွဲနိုင် ရင်ဝယ်မှာပါဗျ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ သင်္ကန်းကျွန်းမှ လာသော ရထား တစ်စီး ဆိုက်လာ၏။ ခရီးသည်များ အတက်အဆင်းလုပ်ကြ၏။ မောင် မှတ်ကြီးလည်း မီးရထားမှ ဆင်းလာသော ခရီးသည်များထံမှ လက်မှတ် သိမ်းရ၏။ ထိုသို့ သိမ်းပြီး ဘူတာရုံသို့ ပြန်၍အဝင် တစ်စုံတစ်ယောက် က . . .

“ရုံပိုင်ကြီး . . . ရုံပိုင်ကြီး”

“စောစောက အနမ်းခံရတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အိမ်ကို သိလား”

ဟု လက်မှတ်ပေါက်မှ ခေါ်ရာရုံပိုင်မောင်မှတ်ကြီးက နောက်သို့ ပြန် လှည့်မကြည့်ဘဲ . . .

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူက . . .

“စောစောက နမ်းတာ မဝသေးလို့ ထပ်ပြီး နမ်းချင်လို့ သင်္ကန်းကျွန်း က ရထားနဲ့ တစ်ခေါက်ပြန်လိုက်လာတာ”

ဟု ပြောလိုက်မှာပင် မောင်မှတ်ကြီးလည်း လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ အယ်လ်ပတ်ကားတိုက်ပုံဝတ်ထားပြီး အောက်၌ ပုဆိုးမပါသော အရူးကို တွေ့ရမှ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လေတော့သတည်း။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

မလ္လကုန်းလမ်းမှာ သင်္ဘောခုတ်ရမည်

ရုံပိုင်မောင်မှတ်ကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်စုံနှင့် မုန့်ထည့်သော ပန်းကန်များဝယ်ကာ မအိမ်မြအိမ်သို့ သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် မအိမ်မြအား လက်ဆောင်ပေးလေ၏။ မအိမ်မြ၏ မိခင်ကြီးကလည်း မောင်မှတ်ကြီး၏ စာရေးသောက်ရေးကို မေးလေ၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမား ဖြစ်သောကြောင့် တန်ဖိုးဆိုသည့် ကုလားလေးချက်ကျွေးနေသည်ကိုသာ စားနေရကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မအိမ်မြ မိခင်က ...

“ဒီမှာ စားပါလား။”

ဟု စကားစလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မောင်မှတ်ကြီးသည် မအိမ်မြတို့ အိမ်၌ ထမင်းလခပေး၍ စားသောအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် မနက် တစ်ခေါက် ညတစ်ခေါက် ထမင်းစားရန်အတွက် မအိမ်မြ၏ အိမ်သို့ ရောက်လေ၏။ မအိမ်မြသည် ထမင်းကို လခနှင့် ကျွေးသော်လည်း အဝတ်ကို အခမဲ့ လျှော်ပေး၏။ အကယ်၍ အဖိုးအခပေးမည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုအဖိုးအခမှာ မေတ္တာဟု ဆိုနိုင်၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် မနက်တစ်ခေါက် ညတစ်ခေါက် လာရန်ဖြစ်သော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် လေးခေါက်လာ၏။ မနက်အစောကြီးတစ်ခေါက်နှင့် နေ့လယ်တစ်ခေါက်မှာ အပိုခေါက်များ ဖြစ်၏။

ရုံပိုင်မောင်မှတ်ကြီး ဘူတာသို့ ပြန်လာသောအခါ၌ ကလေးများက

ဝမ်းအပ်၊ တူးအပ်ဟုခေါ်၏။ မအိမ်မြဲဘက်သို့ သွားသော အခေါက်များကို ဝမ်းဒေါင်း၊ တူးဒေါင်းဟု ခေါ်၏။ ထိုအခေါ်အဝေါ်များမှာ မီးရထား အခေါ်အဝေါ်များဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် မောင်မှတ်ကြီးသည် စိတ်အေးလက်အေးလျှောက်လာရာ လမ်းတွင် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိ၏။ ထိုအဒေါ်ကြီးမှာ တစ်ခါက ဘူတာရုံ၌ ကွမ်းခြံဘူတာသို့ သွားရန် လက်မှတ်ဝယ်သည့် အဒေါ်ကြီးဖြစ်၏။ ၎င်း၏အမည်မှာ ဒေါ်ကလေးမဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုအဒေါ်ကြီးမှာ မောင်မှတ်ကြီးကို တွေ့လျှင် ..

“အမယ်လေးတော်၊ ဘူတာရုံပိုင်ကလဲ ဘူတာမှာကို မနေဘူး၊ မအိမ်မြဲတို့အိမ်မှာချည်းပဲ၊ မလွှဲကုန်းလမ်းကလဲ သူလျှောက်တာနဲ့ပဲ ...”

ဟု စကားစလိုက်ရာ မောင်မှတ်ကြီးက ...

“ကျုပ်လျှောက်တာနဲ့ပဲ ခင်ဗျားတို့ မလွှဲကုန်းလမ်းက ချောင်းဖြစ်သွားပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ကလေးမက ...

“သဘောတောင် ခုတ်လို့ရနေပြီ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“သဘောခုတ်လို့ရရင် လက်မှတ်ကလေး ဘာလေး ဝယ်စီးပေါ့ဗျာ၊ တန်ဆာခလေး ဘာလေးလဲ ဆောင်ပေါ့”

ဟု မောင်မှတ်ကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ကလေးမက ...

“ဒီက လက်မှတ်ဝယ်မစီးတဲ့ အစားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ချို့ကောင်မတွေကတော့ လက်မှတ်ဝယ်မစီးချင်လို့ ရုံပိုင်ကို ညှုတ်တု လုပ်နေတုန်း အရူးက ဝင်နမ်းသွားတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါကို တစ်ချို့ ယောက်ျား ငန့်င အတွေက အရူး ငှက်စာဆော်ပြီး မှန်းသိပါလျက် မမြင်ရ မနေနိုင်အောင်

ဖြစ်နေကြသေးသတော့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရံပိုင် မောင်မှတ်ကြီးက . . .

“တော် . . . တော် အဒေါ်ကြီး နည်းနည်းလွန်လာပြီ၊ ကျုပ်ကိုပါထိ လာပြီ . . . တော် . . . တော်”

ဟု ဆိုကာ ဆက်၍ လျှောက်သွားလေတော့၏။

မောင်မှတ်ကြီးသည် ဤသို့လျှင် မအိမ်မြဲဆိုသို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် နှုန်းဖြင့် မှန်မှန်ကြီးလာခဲ့ရာ သုံးလမြောက်သောအခါ၌ အခေါက်ပေါင်း သုံးရာ ခြောက်ဆယ် ပြည့်လေတော့၏။ တစ်နေ့တွင် မောင်မှတ်ကြီး သည် ညစာစား ရမည့်အချိန်၌ အလုပ်များနေသောကြောင့် လာ၍ မစား နိုင်ဘဲ ရှိနေတော့၏။ ရထားများသိမ်းသွားသည့်တိုင်အောင် စာရင်းများ လုပ်နေရသောကြောင့် ထမင်းလာ၍ မစားနိုင်ရာ မအိမ်မြဲသည် လွန်စွာ စိတ်ပူသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဘူတာဆီသို့ လိုက်ရလေတော့၏။ ဘူတာသို့ ရောက်လျှင် ဘူတာရုံဝမှနေ၍

“ကိုမှတ်ကြီး”

ဟု တိုးတိုးညင်ညင်ကလေး လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ မောင်မှတ် ကြီးသည် စာရင်းများ လုပ်နေရာမှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ မအိမ်မြဲကို မြင်လိုက်ရလျှင် . . .

“ဪ . . . မအိမ်မြဲပါလား၊ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ ဘာဖြစ်လို့ လာ ရတာတုံး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မအိမ်မြဲက . . .

“ဘယ်ကလာ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲကမှာလဲ၊ ဒီနေ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့လေ၊ လကြီးက သာနေတာပဲ၊ အပ်ပေါက်ထိုး

လို့တောင်ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“လသာတယ်ပဲထားပါတော့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း လာရသလား၊ အရူးမကြောက်ဘူးလား”

ဟု မောင်မှတ်ကြီးက ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ မအိမ်မြက ...

“ဟွန်း ... သူ ဒါပဲ ပြောပြောနေတယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်မှတ်ကြီးလည်း ငွေများကိုသိမ်း၍ စာရင်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ကာ ဘူတာရုံတံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မအိမ်မြအား ...

“လာ”

ဟု ဆိုကာ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ကိုမှတ်ကြီး၊ ညစာ ထမင်းလာမစားလို့ ဘာများဖြစ်သလဲလို့ ကျွန်မက စိတ်ပူနေတာ”

ဟု မအိမ်မြက ပြောလိုက်လျှင် ကိုမှတ်ကြီးက ...

“အလို၊ မှတ်ကြီးအတွက် စိတ်ပူမယ့်သူတွေ ဘာတွေ ရှိနေမှကိုး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မအိမ်မြက ...

“ကိုမှတ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ပူတာပေါ့” ဟု ပြောရှာ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ဘူတာရုံနံဘေး ချောင်းကလေးပေါ်၌ ဖြတ်ကူးထားသော တံတားလေးပေါ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် တံတားအလယ်လောက်တွင် ရပ်လိုက်၏။ မအိမ်မြလည်း ရပ်လိုက်၏။

“ကိုမှတ်ကြီးအတွက် မအိမ်မြ တကယ်စိတ်ပူတယ်ဆိုရင် ကိုမှတ်

ကြီးကို ယူထားပါလား”

ဟု မောင်မှတ်ကြီးက တဲ့တိုးကြီး ပြောလိုက်လေ၏။ မအိမ်မြက ...

“ကိုမှတ်ကြီး ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မက ယူရမှာပေါ့”

ဟု ပြန်၍ပြောလျှင် မောင်မှတ်ကြီးက ...

“ချစ်ပါတယ် မအိမ်မြရယ်၊ ဟောဟိုမှာ သာနေတဲ့ လမင်းကြီးကို သက်သေထားပြီး ကိုမှတ်ကြီး သစ္စာဆိုပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မအိမ်မြက ...

“လမင်းကြီးက ဝေးပါတယ်၊ ဒီ သစ်သားတံတားလေးကို သက်သေထားပြီးသာ သစ္စာဆိုရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မှတ်ကြီးက ...

“အို . . . ဘူတာရုံသွား သစ်သားတံတား၊ သင့်အား ငါသည် သက်သေအရာထား၍ သစ္စာဆိုအံ့၊ ငါသည် မအိမ်မြဆိုသော ဤ မိန်းကလေးအား အမှန်တကယ် မြတ်နိုးပါသည်။ သူ့ကို အရူးက နမ်း သွားသည့်အချိန်ကစ၍ မြတ်နိုးခဲ့ပါသည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကား ကြောင့် ဤသစ်သားတံတားသည် နောင်အနှစ်လေးဆယ် ကြာ သောအခါ၌ ကွန်ကရစ်တံတား ဖြစ်ပါစေသတည်း” ဤသို့လျှင် ရွတ် ရွတ်နောက်နောက် သစ္စာဆိုခဲ့၏။ အိမ်မြသည် လွန်စွာ ပျော်နေ၏။ သူ၏ မျက်နှာသည် လရောင်အောက်တွင် ရွန်းပနေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပုသိမ်ညွန့်ရွာစုကလေးဘက်မှ ဟောင်လိုက်သော ခွေးဟောင်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။ ထိုအခါ မောင်မှတ်ကြီးက ...

“လကြီးကလဲ သာနေပြီ၊ ခွေးတွေကလဲ ဟောင်နေပြီ၊ ကျုပ်ကလဲ မအိမ်မြကို ချစ်နေပြီ” ဟု ဆိုကာ မအိမ်မြ၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို သိုင်း

ဖက်လိုက်၏။ မအိမ်မြဲသည် စွေကနဲ မောင်မှတ်ကြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ပါသွား၏။ ထိုအခါ မအိမ်မြဲက

“လူတွေ” ဟု အလန့်တကြား ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်ကမှ မရှိဘူး၊ ချောင်းထဲမှာ ခရာပင်ပဲ ရှိတယ်”

ဟု မောင်မှတ်ကြီးက ပြောဆိုကာ မအိမ်မြဲအား သိမ်းဖက်ထား၏။ ထို့နောက်မှ မည်မျှကြာအောင် သိုင်းဖက်ထားသည်မသိ။ ကုလားတန်ဘီက

“ဗရာဘာဂျာဟိုး (ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပါပြီ)”

ဟု ကုလားလို အော်ဟစ်ကာ သံချောင်းတစ်ဆယ့်နှစ်ချက် ခေါက်မှပင် သတိများပြန်၍ ဝင်လာကြပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာ၏။ မအိမ်မြဲလည်း တိတ်တဆိတ်အိပ်ရာဝင်ကာ အိပ်လိုက်ရလေတော့၏။ ထိုည၌ မောင်မှတ်ကြီးသည် ညစာထမင်းကို မစားဖြစ်တော့ပေတကား။

*

ဖွတ်တစ်ကောင်ရောက်လာပြီ

မောင်မှတ်ကြီးနှင့် မအိမ်မြတို့သည် ချစ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီဖြစ်၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် မအိမ်မြကို လွန်စွာမြတ်နိုး၏။ ၎င်း၏ မိခင်ကြီးလည်း မအိမ်မြသည် အသိပေးလိုက်ပြီဖြစ်၏။ မိခင်ကြီးသည် လွန်စွာသဘောတူ၏။ သို့ရာတွင် မောင်မှတ်ကြီးက သုံးနှစ်လောက်နေပြီး စုဆောင်း မိဖြစ်သော အချိန်ကျမှ လက်ထပ်ရန် စဉ်းစားထား၏။ မအိမ်မြကလည်း မောင်မှတ်ကြီးပြောသမျှ ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိ၊ လက်ခံသည်ချည်းသာဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်မှတ်ကြီးထံသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုသူမှာ မောင်မှတ်ကြီးနှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း မောင်ဘိုနီ ဆိုသူဖြစ်၏။ ၎င်းမောင်ဘိုနီသည် ဒုက္ခရောက်လာသဖြင့် မောင်မှတ်ကြီးထံတွင် ခေတ္တခဏ နေပါရစေဟု ပြောသောကြောင့် မောင်မှတ်ကြီးက ၎င်းအတွက်ရထားသော မီးရထားလိုင်းမှ အိမ်မှာပင် ခေါ်ယူထားလိုက်လေတော့၏။ ထို့ပြင် မောင်မှတ်ကြီးသည် မောင်ဘိုနီ နေထိုင်သောကြောင့် မအိမ်မြတို့ အိမ်တွင် ထမင်းလခပေးစားခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်ဘိုနီသည် သူပင် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်မည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဘိုနီအား ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရန် တာဝန်ပေးထားရ၏။ မောင်ဘိုနီသည် ထမင်းဟင်းကောင်းစွာချက်၏။ ထမင်းစားချိန်၌ ဘူတာသို့ ထမင်းဟင်း လာပို့၏။

မောင်ဘိုနီသည် လွန်စွာ ဝီရိယကောင်းသူ ဖြစ်၏။ အိပ်ရာမှ အစောကြီးထ၍ ဈေးသို့သွား၏။ မောင်မှတ်ကြီး အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ၌ မောင်ဘိုနီ ဈေးမှ ပြန်လာပြီဖြစ်၏။ ထမင်းကြမ်းနှင့်စားရန် ပဲပြုတ်ပင်ဝယ်လာပြီးဖြစ်၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် မောင်ဘိုနီဝယ်လာသော ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြမ်းကို စားကာ ဘူတာသို့ သွားလေ၏။ နံနက် ၁၁ နာရီလောက်တွင် မောင်ဘိုနီသည် သူငယ်ချင်း မောင်မှတ်ကြီးစားရန် ထမင်းချိုင့်လာပို့မြဲဖြစ်၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် ထမင်းစား၏။ ထမင်းစားပြီးနောက် မောင်ဘိုနီအား ဘူတာ၌ ထား၍ မအိမ်မြဲ တို့အိမ်သို့ တစ်ခေါက်သွား၏။ ဆယ့်ငါးမိနစ် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်နေပြီးနောက် ဘူတာသို့ ပြန်သွားရလေ၏။ ထိုအခါမှပင် မောင်ဘိုနီသည် ပြန်ရလေတော့၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မောင်ဘိုနီသည် လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။ လောင်းကစားသမားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကြုံသည့်အခါ ကြုံသလို ဖောက်ထွင်းခြင်း အလုပ်ကိုပင် လုပ်တတ်သော ဝါရင့်သူခိုးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဤသို့ မောင်ဘိုနီ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားသည်ကို မောင်မှတ်ကြီး မသိရှာပေ။

ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဆိုသော်လည်း ကျောင်းထွက်ပြီးမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း မရှိပေ။ ယခုမှ ရုတ်တရက်ကြီး ရောက်လာကာ အကူအညီ တောင်းခံခြင်းဖြစ်၏။ မောင်မှတ်ကြီးမှာလည်း ကျောင်းနေဖက်ဆိုသော သံယောဇဉ်ဖြင့် အလွယ်တကူ ခေါ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ဘိုနီသည် ဈေးသို့ သွားရာတွင် တစ်နေ့၌ မောင်မှတ်ကြီး၏ သော့တွဲကို အမှတ်တမဲ့ ယူသွား၏။ ထို့နောက် သော့ကုလားထံတွင် သော့များကိုပြကာ သော့တူပြုလုပ်၏။ မောင်ဘိုနီအိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါ၌ မောင်မှတ်ကြီးနီးပင်မနီးသေးပေ။ မောင်ဘိုနီက မောင်မှတ်ကြီး၏ သော့တွဲကို သူ့နေရာနှင့် သူ ပြန်ထား၏။ မောင်မှတ်ကြီး ထို

အဖြစ်ကို မသိရှာပေ။ မောင်ဘိုနီ၌မူ မောင်မှတ်ကြီး အသုံးပြုသော သော့များ တစ်စုံစာရရှိသွားပြီဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ် မောင်ဘိုနီသည် မန္တလေးမြို့ရှိ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းမှုဖြင့် မန္တလေးပုလိပ်အဖွဲ့မှ အလိုရှိသော တရားခံပြေး တစ်ဦးသာဖြစ်၏။

မောင်မှတ်ကြီးက ထမင်းစားပြီး မအိမ်မြဲတို့ အိမ်သို့ သွားသောအခါ တိုင်း ဘူတာအတွင်းရှိ မီးခံသေတ္တာကို သော့တူဖြင့်ဖွင့်၍ ငွေများကို နှိုက်ထားတတ်၏။ မောင်မှတ်ကြီး တစ်ပတ်တစ်ခါ ငွေအပ်ရ သောအခါ၌ အစဉ်သဖြင့် ငွေကွာတတ်၏။ ထို့ကြောင့် မောင်မှတ်ကြီး၏ လခသည် သုံးရသည်မရှိဘဲ စိုက်၍ ထည့်ရသည်နှင့်ပင် ကုန်ရလေ တော့၏။

မောင်မှတ်ကြီးမှာ ရိုးလွန်းသူဖြစ်သောကြောင့် မောင်ဘိုနီအား ထင် မျှပင်မထင်ခဲ့ပေ။ တစ်နေ့တွင် မောင်မှတ်ကြီး ငွေအပ်ခါနီး၌ မောင်ဘိုနီ သည် မီးခံသေတ္တာဖွင့်၍ ငွေများနှိုက်ယူကာ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားလေ တော့၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် ငွေမအပ်နိုင်တော့ပေ။ မောင်မှတ်ကြီး သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပုလိပ်ဘက်သို့ တိုင်သော်လည်း ပုလိပ်ဘက်မှ အရေးတယူမရှိပေ။ သို့သော် မောင်မှတ်ကြီး၏ဌာနမှ မောင်မှတ်ကြီး အား ရာထူးချ၍ အမှုဖွင့်ကာ တရားစွဲလေတော့၏။ မောင်မှတ်ကြီး၏ နေရာအားလည်း ၎င်း၏ဌာနမှ ရံပိုင်တစ်ဦးကို အစားထိုး ခန့်ထားလိုက် လေတော့၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် တရားရုံး၌ အမှုဆိုင်နေရ၏။ ထို အဖြစ်အပျက်ကို သိသော ဒေါ်ကလေးမဆိုသည့် အဒေါ်ကြီးသည် မအိမ် မြဲတို့အိမ်သို့ သွားရောက်ကာ မအိမ်မြဲ၏ အမေကြီးအား

“ကြားပြီးပြီလား၊ ညည်းတို့ ရံပိုင်တော့ ရုံမပြောနဲ့ အိမ်သာတောင် မ ပိုင်တော့ဘူး၊ စပ်စမိုင်းချထားတယ်တဲ့၊ ကျုပ်က စေတနာနဲ့လာပြောတာ

နော်၊ ရံပိုင်ကြီးမှတ်ပြီး သမီးနဲ့ပေးစားလိုက်ရင် ဖွတ်တက်တာထက် ဆိုးသွားမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မအိမ်မြ၏ မိခင်ကလည်း...

“ကြားပြီးပါပြီးတော်၊ ကြားပြီးပါပြီ၊ အစိုးရပိုက်ဆံလည်း အလွဲသုံးစားလုပ်လို့ဆိုပဲ၊ အခုတော့ မရှူနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်ပြီး၊ အလုပ် ထိခိုက်သွားပြီ၊ ထောင်တောင် ကျနိုင်တယ်ဆိုပဲ၊ ဒါကြောင့် အိမ်က မအိမ်မြကို ပြောရတယ်၊ ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ ထုပ်ဆီးတိုးသလိုပဲ၊ လွတ်မယ်ထင်ရင် မြန်မြန် တိုးလိုက်တာပေါ့၊ မလွတ်ဘူးထင်ရင် မြန်မြန်ပြန်ဆုတ်မှ အဲဒီလို မဆုတ်ရင် ထမင်းရည်ပူလောင်တတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဆုတ်ခိုင်းလိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ကလေးမက...

“ညည်းဆုတ်ရုံနဲ့ မရသေးဘူး၊ ယူမှာက အိမ်မြဆိုတော့ အိမ်မြဆုတ်ရမှာ”

ဟု ပြောလျှင် မအိမ်မြက...

“ဆုတ်ရမှာပေါ့ ကြီးတော်ရယ်၊ ထုပ်ဆီးတိုးသွားကြတာပဲ။ မလွတ်ဘူးထင်ရင် ဆုတ်ရမှာပေါ့။ လွတ်မယ်ထင်ရင် ဇွတ်တိုးရမှာပဲ။ အခုတော့ ကိုမှတ်ကြီးက အလုပ်ပြုတ်ရုံတင် မကဘူး။ ထောင်တောင်ကျဦးမယ်ဆိုတော့ မလွတ်ရုံတင်မကဘူး။ ထမင်းရည်ပူပါ လောင်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ဆုတ်ရမှာပဲ။ ဪ... ဆုတ်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆုတ်လိုက်ပါပြီ။ အခု ကျွန်မ တာမွေဂါတ်က ပုလိပ်ကိုဖိုးစိန်နဲ့ ဇာတ်လမ်းစနေပြီ။ ရံပိုင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရံပိုင်မောင်မှတ်ကြီးအား အစိုးရငွေ အလွဲသုံးစား လုပ်သောအမှုနှင့် နောက်ဆုံး ရုံးတင်နေသော အချိန်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့က ၎င်းအား စစ်ဆေးပြီးဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်ကျခံရန် အမိန့်ချလိုက်သောနေ့လည်း ဖြစ်၏။ မောင်မှတ်ကြီးလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ထောင်ထဲသို့ ဝင်သွားရလေတော့၏။ ထောင်ဝင်စာရက်များတွင် ၎င်း၏ ချစ်သူ မအိမ်မြက ၎င်းအား စားသောက်ဖွယ်များ မပို့နိုင်သည်ထားဦး၊ ဆေးပေါ့လိပ် ကလေးများ တစ်လိပ်စ၊ နှစ်လိပ် ပို့လိမ့်ဦးမည်ဟု မျှော်လင့်သေး၏။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ ချစ်သူ မအိမ်မြသည် နောက်တစ်ယောက်နှင့် ဇာတ်လမ်းစနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအား ဆေးလိပ်လေး တစ်လိပ်တလေပင် ပို့ရန်ဝေးစွာ၊ ၎င်း၏ဦးနှောက်ထဲတွင် မှတ်ကြီးဟူသောနာမည်သည်ပင် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ မောင်မှတ်ကြီးသည် ထောင်ဝင်စာနေ့များ၌ မအိမ်မြအား မျှော်ခဲ့သော်လည်း မလာမှန်းသိသောအခါ မောင်မှတ်ကြီး၏ စိတ်၌ ...

“မအိမ်မြ လာချင်ရှာမှာပေါ့၊ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေလို့နေမှာပါ၊ ငါ့အပေါ်တော့ ဒီလို စိမ်းကားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟု မိမိကိုယ်ကို အားပေးရင်း ထောင်မှ လွတ်မည့်ရက်ကို လက်ချိုးရေတွက်နေလေတော့သတည်း။